

Arrest

nr. 93 117 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. JANSSENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische inwoner van Bagdad te zijn. Sinds oktober 2010 woonde u in het huis van uw overleden grootvader. U verbleef er tot de dag van uw vertrek.

Van 2005 tot 1 juli 2006 werkte u als bewakingsagent voor het beveiligingsbedrijf Aegis. U was gestationeerd in de Internationale Zone bij het ingenieurslegioen van de Amerikaanse troepen. In juli 2006 ging u aan de slag bij het Ministerie van Defensie. Van 16 juli 2006 tot januari 2008 werkte u bij de Bank van het Ministerie van Defensie, nadien werkte u tot 22 of 25 juni 2009 als administratief medewerker bij een afdeling van de Militaire Politie.

Op 18 juni 2009, u woonde toen in een huurhuis in Karrada, was u uw wagen aan het parkeren toen er plots een wagen tegen veel te hoge snelheid kwam aangereden. Een persoon met een automatisch geweer stapte uit de wagen en nam u onder vuur. U liep onmiddellijk de tuin in en probeerde aan de personen te ontkomen. Niet ver van uw huis was er een controletoren van het leger waar het incident werd opgemerkt. Omdat de soldaten dachten dat ze beschoten werden, openden ze het vuur op uw belagers. Dit was voor hen het signaal om te vluchten. Na het incident lichtte u uw overste in en besloot u om niet meer naar huis terug te keren. Enkele dagen later stopte u met uw werk voor het Ministerie van Defensie.

In september 2009 ging u opnieuw in dienst bij Aegis. Tot en met mei 2010 was u gestationeerd in Anbar. Daarna werkte u tot september 2010 in Camp Sarah in Bagdad. Na uw terugkeer naar Bagdad woonde u in Khafsara. In september 2010 werd er een bomaanslag gepleegd op uw wagen. Er vielen geen gewonden maar uw wagen was zwaar beschadigd. Als gevolg van de bomaanslag verliet u het huis en gaf u op 15 september 2010 uw ontslag bij Aegis. U ging in het noorden van Irak op zoek naar ontspanning en u keerde pas in oktober 2010 terug naar Bagdad. Sindsdien verbleef u in het huis van uw grootvader in Karrada Sharqiyah. In januari 2011 trad u opnieuw in dienst bij het Ministerie van Defensie. U werd aangesteld in het bureau van de Militaire Politie naast de rechtbank van Karkh. Uw taken waren louter administratief van aard. Ondertussen probeerde u als vrij student uw middelbaar diploma te behalen.

Op 2 juli 2011 stond u op het punt naar een examen te vertrekken toen u een dreigbrief tussen de ruitenwissers van uw wagen vond. In de dreigbrief stond dat u een verrader was en dat uw dag zou komen. Nadat u uw examen had afgelegd nam u contact op met uw overste. Hij zei dat u de brief niet serieus moest nemen en hij raadde u aan om er bij de politie aangifte van te doen. Op 4 juli 2011 deed u aangifte van het incident bij het politiekantoor van Masbah. U nam bovendien het besluit om Irak te verlaten. In de dagen die volgden, legde u de resterende examens af en verliet u nauwelijks het huis van uw grootvader.

Op 28 augustus 2011 verliet u Bagdad en reisde u richting Erbil. Vanuit Erbil vertrok u op 30 augustus 2011 per vrachtwagen richting Turkije. Op 31 augustus 2011 kwam u aan in Turkije. U verbleef enkele dagen in Turkije en u vertrok op 17 september 2011 richting Europa. Op 22 september 2011 kwam u aan in België. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 29/04/2010, nationaliteitsbewijs dd. 11/03/2010, rijbewijs dd. 27/12/2010, kopie woonkaart dd. 01/04/2009, kopie voedselrantsoenkaart dd. 2010-2011, kopie attest studies, kopie voorlopig inschrijvingsbewijs wagen, kopie eigendomsbewijs wagen, foto van asielzoeker bij wagen, foto's beschadigde wagen, foto's herstellingswerken aan wagen, contract bij Aegis dd. 2005, contract bij Aegis dd. 2009, aanbevelingsbrief Aegis dd. 2010, aanbevelingsbrief Amerikaans leger, badge Ramadi AO, foto's van diensttijd bij Aegis dd. 2010, kopie attest lijst met werknemers bij de Bank van het Ministerie van Defensie, attest van een aanvraag tot militaire promotie, verschillende toegangsbadges Internationale Zone, kopie badge van het ministerie van defensie, badge Bank van Ministerie van Defensie, wapenvergunning Ministerie van Defensie dd. 01/05/2007, foto's asielzoeker bij het monument van de Onbekende Soldaat, foto's van asielzoeker in legeruniform dd. 2011, non-conviction certificate dd. 06/02/2011, kopie dreigbrief, politieaangifte betreffende dreigbrief dd. 02/07/2011.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus of de Subsidiaire Beschermingsstatus. U maakt namelijk niet aannemelijk dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève. Evenmin maakt u aannemelijk dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals werd vastgelegd in de definitie van Subsidiaire Bescherming. Dit omwille van volgende redenen:

Het Commissariaat-generaal heeft ernstige bedenkingen bij uw verklaringen over uw concrete vluchtaanleiding, met name de dreigbrief van 2 juli 2011 (zie CGVS, p. 25). Het Commissariaat-generaal merkt op dat u niet weet van wie of van welke organisatie de dreigbrief afkomstig is en dat u bijgevolg geen duidelijk zicht kan bieden op de achterliggende motieven van deze brief (zie CGVS, p. 23). In de brief noemt men u een "vuile verrader" die gauw zal sterven. Er worden echter geen toespelingen gemaakt op de identiteit van de afzender of diens motieven of beweegredenen (zie Documenten, vertaling dreigbrief, toegevoegd aan de groene map van het

administratief dossier). Bovendien is het bewijsmateriaal dat u van dit incident voorlegt weinig overtuigend. De dreigbrief in kwestie betreft een getypt document zonder enige titel of hoofding en kan door om het even wie, op om het even welk moment zijn opgesteld. De authenticiteit van de dreigbrief kan bijgevolg niet worden geverifieerd waardoor deze weinig of geen bewijswaarde heeft. Ook de door u voorgelegde politieaangifte volstaat niet om het Commissariaat-generaal van uw vrees voor vervolging te overtuigen. De politieaangifte is namelijk gebaseerd op een dreigbrief waarvan de afzender, de achterliggende motieven en de authenticiteit niet kunnen worden achterhaald (zie hoger). Bovendien wordt er op grote schaal gefraudeerd met dergelijke documenten (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). De bewijswaarde van het document blijft dan ook beperkt.

Daarnaast heeft u geen concrete aanwijzingen dat u na de dreigbrief van 2 juli 2011 nog zou zijn gevisieerd. Na 2 juli 2011 woonde u namelijk nog meer dan een maand op het adres waar u werd bedreigd, zonder dat er zich bijkomende incidenten voordeden en zonder dat u nog iets vernam van de onbekende afzender van de brief. Ook na uw vertrek en tot op heden deden er zich geen bijkomende incidenten voor (zie CGVS, p. 3 & 9). Het Commissariaat-generaal heeft dan ook ernstige bedenkingen bij uw verklaringen als zou u momenteel nog steeds moeten vrezen voor vervolging.

U beweert dat er na de dreigbrief maar één oplossing voor u overbleef, namelijk het land verlaten (zie CGVS, p. 25). Ondanks de ernst die u aan deze brief toekent, bleef u tot 28 augustus 2011 op hetzelfde adres in Bagdad wonen. Nochtans was de dreigbrief precies op dat adres achtergelaten (zie CGVS, p. 23). Dit is uiteraard een overduidelijke indicatie dat de daders wisten waar u woonde. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u zich permanent schuilhield op het adres waar de daders u kwamen bedreigen en dat u niet op een andere plaats onderdook. Van een persoon die voor zijn leven vreest, kan men verwachten dat hij betere en meer adequate voorzorgsmaatregelen treft. Deze nalatigheid ligt dus niet in lijn met de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Verder is het in dit verband opmerkelijk dat u na de vondst van de dreigbrief uw activiteiten voortzette en u nog diezelfde dag een examen heeft afgelegd (zie CGVS, p. 24). Ook in de dagen die volgden begaf u zich nog meermaals in het openbaar, bijvoorbeeld om de andere, resterende examens af te leggen (zie CGVS, p. 25). Dit is in tegenspraak met uw verklaring waarbij u te kennen gaf uw woning nauwelijks te hebben verlaten (zie CGVS, p. 25), net om u te beschermen tegen de personen die u bedreigden. Wat er ook van zij, het feit dat u wel degelijk uw dagdagelijkse activiteiten gewoon verder zette, wijst niet op een vrees voor vervolging. Het gedrag dat u na ontvangst van de dreigbrief tentoonspreidde, relativeert bijgevolg de door u ingeroepen vrees voor vervolging in ernstige mate.

Naast de dreigbrief van 2 juli 2011 haalt u nog twee andere incidenten aan: een schietincident op 18 juni 2009 en een bomaanslag in september 2010. U kan echter niet aannemelijk maken dat deze incidenten de door u ingeroepen actuele vrees voor vervolging staven. U heeft namelijk geen concrete indicaties waaruit blijkt dat de incidenten iets te maken hebben met uw concrete vluchtaanleiding, met name de dreigbrief van 2 juli 2011. Zo weet u niet wie of welke organisatie verantwoordelijk is voor elk van deze incidenten (zie CGVS, p. 24). Bovendien zitten er steeds lange periodes tussen de verschillende incidenten, waardoor de vraag rijst of het werkelijk over een systematische vervolging gaat. Naast deze algemene opmerkingen heeft het Commissariaat-generaal nog enkele andere bedenkingen bij uw verklaringen betreffende deze incidenten.

Wat het schietincident van 18 juni 2009 betreft, weet u zoals gezegd niet wie of welke organisatie ervoor verantwoordelijk was (zie CGVS, p. 21 & 24). Bovendien heeft u nadien niets meer vernomen van de daders (zie CGVS, p. 21). Aangezien het incident plaatsvond in juni 2009 en aangezien u nadien geen concrete en duidelijk aanwijzingen had dat u nog werd gevisieerd door de daders, kan u niet aannemelijk maken dat u op heden omwille van dit incident voor vervolging moet vrezen. Bovendien is het opmerkelijk dat u korte tijd na het incident opnieuw als bewakingsagent aan de slag ging bij Aegis (zie CGVS, p. 17), alhoewel deze job vanzelfsprekend nieuwe risico's met zich meebracht (zie CGVS, p. 18). Dit lijkt er niet op te wijzen dat u op dat moment een ernstige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesterde. Het Commissariaat-generaal merkt bovendien op dat u geen enkel begin van bewijs van het incident voorlegt.

Wat de aanslag op uw wagen in september 2010 betreft, dient opgemerkt dat u ook in verband met dit incident niet weet wie of welke organisatie ervoor verantwoordelijk was (zie CGVS, p. 22). Bovendien waren er voorafgaand aan het incident geen indicaties dat men u viseerde (zie CGVS, p. 22). Ook nadien waren er geen concrete indicaties dat u nog werd gezocht door de daders van de aanslag (zie CGVS, p. 23). U kan bijgevolg niet aannemelijk maken dat u omwille van dit incident nog voor vervolging hoeft te vrezen. De ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging wordt bovendien gerelativeerd door het feit dat u enkele maanden na de aanslag opnieuw aan de slag ging bij de militaire politie van het ministerie van defensie (zie CGVS, p. 19). Nochtans had u na het incident van 18 juni 2009 uw job bij het ministerie van defensie opgezegd omdat uw leven volgens u bedreigd werd omwille van dit werk (zie CGVs, p. 17-18). Dat u dan na twee mislukte moordaanslagen opnieuw aan de slag

gaat bij de werkgever die volgens u deels aan de basis ligt van de bedreigingen, is onbegrijpelijk. Dat u ervoor opteerde om terug bij het Ministerie van Defensie te werken en u zich bijgevolg bereid toonde om de inherente risico's van de job te aanvaarden, kan niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen dat u op dat moment voor uw leven vreesde en het land wou verlaten. Tot slot merkt het Commissariaat-generaal op dat de bewijsstukken die u voorlegt betreffende de bomaanslag op uw wagen te weinig bewijswaarde hebben om het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen dat u het slachtoffer werd van een persoonsgerichte aanslag. U legt enkele foto's voor van uw wagen, uw beschadigde wagen en de herstellingswerken die aan de wagen werden uitgevoerd. Deze foto's bieden echter geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin uw wagen beschadigd raakte. Het is niet duidelijk of deze foto's iets te maken hebben met het door u beschreven incident in september 2010. Hetzelfde geldt voor de eigendomsdocumenten van de wagen: deze bevestigen dat u een Toyota Camry bezat maar doen geen uitspraak over het incident van september 2010.

De andere door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. Uw identiteitsdocumenten doen namelijk geen uitspraak over de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Hetzelfde geldt voor de documenten betreffende uw werk bij Aegis en uw werk bij het Ministerie van Defensie: deze bevestigen enkel uw professionele activiteiten.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook de schending van artikel 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt op dat dreigbrieven zelden op officieel briefpapier zijn. Het sturen van dreigbrieven maakt immers een misdrijf uit en de verzender maakt zich dus strafbaar. Hij benadrukt dat zijn voertuig vernield werd door een bom. De brief en de bom zijn een voldoende dreiging om te vrezen voor zijn leven. In de media is voldoende bekend dat politiemensen en ordehandhavers in Irak aanzien worden als verraders en collaborateurs met de Amerikanen en buitenlandse troepen aanwezig in Irak.

Verzoeker bewijst met stukken (foto's en bewijzen) dat hij werkzaam is bij een veiligheidsfirma en dat hij later bij het Ministerie van Defensie en in het bureau van de Militaire Politie heeft gewerkt. Dit kan niet betwist worden door het CGVS.

Verzoeker heeft aangaande de dreigbrief ook aangifte gedaan. De algemene stelling dat er op grote schaal gefraudeerd wordt met dergelijke documenten is een te algemene stelling en geenszins wordt door het CGVS bewezen dat verzoeker een vals document zou hebben gebruikt, nog minder dat hij een valse klacht bij de politie zou hebben afgelegd. Het is niet omdat er gefraudeerd kan worden met een brief dat verzoeker dit zou gedaan hebben.

Verzoeker heeft na het ontvangen van de dreigbrief zijn huis nauwelijks verlaten, enkel nog om examens te doen. Tijdens zijn interview heeft hij gezegd dat hij in het huis van zijn grootvader gaan wonen is. Hierover wordt niets gezegd in de beslissing van het CGVS. Integendeel, er wordt gezegd dat hij is blijven wonen en zijn dagdagelijkse activiteiten is blijven verder zetten. Uit het interview blijkt het tegendeel. Hij heeft verklaard dat hij precies vanwege de aanslag naar het huis van zijn grootvader gegaan is.

Verzoeker meent dat het CGVS zichzelf tegensprekt over de aanslag op de wagen. In de aanhef van de paragraaf over de bomaanslag op zijn wagen bevestigt het CGVS dat er een aanslag is geweest. Op zich is dit een feit waar een dreiging, zelfs een levensbedreiging vanuit gaat. Het is immers niet normaal dat er een bomaanslag op zijn wagen gepleegd wordt. Zo verzoeker in de wagen zou gezeten hebben, had dit echt zijn leven kunnen kosten, en maakt dit minstens een buitensporige straf uit en zeker een reëel risico op ernstige schade. Het CGVS miskent de bewijswaarde van de neergelegde stukken door de ernst hiervan te relativeren in de beslissing. Door enkel te stellen dat het onbegrijpelijk is dat hij daarna terug bij dezelfde werkgever gaat werken, die de oorzaak van de bedreiging is, is de ernst van de bedreigingen niet ontkennen, maar gewoon wegwuiven. Hij moet leven en dient te werken om in zijn levensonderhoud te voorzien. Alsof hij de luxe heeft om te renternieren na de aanslagen op hem. De door het CGVS aangevoerde documentatie mist dan ook elke grond, zeker wat de subsidiaire bescherming betreft.

2.1.2. Verzoeker betwist dat Centraal-Irak, Bagdad veilig is, zeker nu de Amerikaanse troepen weg zijn uit Irak en verwijst naar actuele rapporten. De veiligheidssituatie in Bagdad is problematisch en er worden nog steeds aanslagen gepleegd. Het CGVS schetst enkel een algemene situatie in Centraal Irak, doch houdt geen rekening met zijn situatie. Hij was immers veiligheidsagent, werkzaam bij de politie en het Ministerie van Defensie. Hij werd immers aanzien als verrader, collaborateur, zodat het CGVS slechts afdoende had gemotiveerd indien hij in zijn beslissing de algemene situatie van verraders en/of collaborateurs in Centraal-Irak (Bagdad) zou besproken hebben en de situatie van verzoeker in het bijzonder, wat het CGVS niet gedaan heeft. Er wordt niet betwist dat er aanslagen op goederen en op zijn persoon gepleegd zijn, zodat aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade oploopt bij terugkeer naar Irak/Bagdad. De kans is meer dan reëel dat hij nog steeds als een

verrader/collaborateur wordt aanzien en dat hem derhalve iets kan overkomen zodat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven dan wel een risico op schade loopt. Uit een artikel in 'De Morgen' van 10 mei 2012 blijkt dat overheidsfunctionarissen nog steeds het slachtoffer zijn van aanslagen.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, § 3, tweede lid, van de vreemdelingenwet). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong.

Op basis van het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten zijn terecht ernstige bedenkingen geuit bij verzoekers aangevoerde vluchtaanleiding, zijnde de dreigbrief van 2 juli 2011. Verzoeker weet immers niet van wie of van welke organisatie de dreigbrief afkomstig is en kan bijgevolg geen duidelijk zicht kan bieden op de achterliggende motieven van deze brief (gehoor CGVS, p. 23-24). In de brief noemt men hem een "vuile verrader" die gauw zal sterven. Er worden echter geen toespelingen gemaakt op de identiteit van de afzender of diens motieven of beweegredenen (administratief dossier, map documenten, vertaling dreigbrief). Het door verzoeker neergelegde bewijsmateriaal van dit incident is bovendien weinig overtuigend. De dreigbrief in kwestie

betreft een getypt document zonder enige titel of hoofding en kan door om het even wie, op om het even welk moment zijn opgesteld. De authenticiteit van de dreigbrief kan bijgevolg niet worden geverifieerd waardoor deze weinig of geen bewijswaarde heeft. Het is daarenboven niet te rijmen met de door verzoeker aangevoerde vrees dat hij na ontvangst van de dreigbrief zonder voorzorgen zijn examen ging afleggen en dat hij in zijn woning bleef tot zijn vertrek uit Irak (gehoor CGVS, p. 24-25).

Aangaande de neergelegde politieaangifte is vastgesteld dat deze evenmin kan volstaan om in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging aan te tonen. De politieaangifte is namelijk gebaseerd op een dreigbrief waarvan de afzender, de achterliggende motieven en de authenticiteit niet kunnen worden achterhaald. De bewijswaarde van het document blijft dan ook beperkt.

Naar aanleiding van de dreigbrief van 2 juli 2011 werd terecht vastgesteld dat verzoeker zich permanent schuilhield op het adres waar de daders hem kwamen bedreigen en hij niet onderdook op een andere plaats. Van een persoon die voor zijn leven vreest, kunnen meer adequate voorzorgmaatregelen verwacht worden. De vastgestelde nalatigheid doet dan ook op aanzienlijke wijze afbreuk aan de beweerde ernst van de ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoeker verklaarde wel nauwelijks zijn woning te verlaten, maar legde de dag waarop hij de dreigbrief ontving wel een examen af (CGVS p.23, 24, 25). Het verderzetten van dergelijke activiteiten wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging. Verweerder benadrukt nog terecht dat verzoeker geen concrete aanwijzingen heeft dat hij na de dreigbrief van 2 juli 2011 nog zou zijn gevisieerd. Na 2 juli 2011 woonde hij namelijk nog meer dan een maand op het adres waar hij werd bedreigd, zonder dat er zich bijkomende incidenten voordeden en zonder dat hij nog iets vernam van de onbekende afzender van de brief. Ook na zijn vertrek en tot op heden deden er zich geen bijkomende incidenten voor (zie CGVS, p. 3, p.9). Het CGVS uit dan ook terecht ernstige bedenkingen inzake verzoekers verklaringen als zou hij momenteel nog steeds moeten vrezen voor vervolging.

Aangaande de door verzoeker ingeroepen bomaanslag in september 2010 en het schietincident op 18 juni 2009 kan verzoeker niet aannemelijk maken dat deze incidenten actueel zijn vrees voor vervolging staven. Er zijn geen concrete indicaties dat deze incidenten iets te maken hebben met verzoekers concreet aangevoerde vluchtaanleiding. Er zitten ook steeds lange periodes tussen de incidenten, waardoor de vraag rijst of het werkelijk over een systematische vervolging gaat. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, is het feit dat verzoeker na twee veronderstelde mislukte moordpogingen opnieuw aan de slag gaat bij de werkgever, die volgens hem deels aan de bedreigingen ligt, wel degelijk onbegrijpelijk en relativeert dit de ernst van de beweerde vrees voor vervolging. Het moeten voorzien in levensonderhoud is geen reden waarom verzoeker dan ook opnieuw hetzelfde werk moest doen.

Verweerder stelt terecht vast dat verzoeker van het aangehaalde incident op 18 juni 2009 geen enkel begin van bewijs neerlegt. Van de aanslag op zijn wagen in september 2010 legde verzoeker dan wel bewijsstukken voor, maar daarover werd terecht geoordeeld dat deze te weinig bewijswaarde hebben om te overtuigen dat hij het slachtoffer werd van een persoonsgerichte aanslag. Verzoeker legt enkele foto's voor van zijn wagen, zijn beschadigde wagen en de herstellingswerken die aan de wagen werden uitgevoerd. Deze foto's bieden echter geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin zijn wagen beschadigd raakte. Het is niet duidelijk of deze foto's iets te maken hebben met het door verzoeker beschreven incident in september 2010. Hetzelfde geldt voor de eigendomsdocumenten van de wagen: deze bevestigen dat hij een Toyota Camry bezat maar doen geen uitspraak over het incident van september 2010.

De bestreden beslissing inzake de vluchtelingenstatus vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet afdoende wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verweerder terecht tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Bagdad in Centraal-Irak, actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor deze burgers aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft rekening gehouden met de incidenten waarnaar verzoeker verwijst, maar merkt terecht op dat dergelijke incidenten vaak gericht zijn van aard (bv. sjiitische gebedsplaatsen, etc.).

Bij het beoordelen van de actuele veiligheidssituatie in een welbepaald land of regio van herkomst, werden diverse elementen in ogenschouw genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken en dies meer. De verwijzing naar een krantenartikel vermag geen ander licht te werpen op de gedane appreciatie. Ter terechtzitting bracht verweerder een update bij inzake de recente evolutie van de veiligheidssituatie in Centraal-Irak (Bagdad). Uit deze recente analyse blijkt dat de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal zonder meer overeind blijft staan. Verzoeker kan zich bezwaarlijk beroepen op zijn beroepsbezigheden aangezien hij zelf, na het vermeend ondergaan van aanslagen omwille van zijn beroepsbezigheden in 2009 en 2010, wanneer het niveau van geweld in Irak merkelijk hoger was, zelf verkoos om deze beroepsbezigheden, waarvan hij wel degelijk kon inzien dat deze met risico's waren behept, verder te zetten

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS